

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Бургас, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Ст. Калошева Манкова

Членове: Кирил Гр. Стоянов
Калина Ст. Пенева

при участието на секретаря Марина Д. Димова
като разглежда докладваното от Румяна Ст. Калошева Манкова Въззивно гражданско дело № 20222000500271 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе пред вид следното :

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ЕТ „Янаки Досев“, гр.Н., чрез процесуалния му представител, против решение №279 от 20.08.2021г. по гр.д. № 903/2020г. на Бургаския окръжен съд, с което е отхвърлен искът му против Община Несебър по чл.108 ЗС за признаване за установено, че ищецът е собственик на рибен павилион №7, представляващ сграда за обществено хранене на площ от 50 кв.м., с идентификатор 51500.501.353.2 по КKKP на гр.Несебър, с адрес: гр.Н., ул.„К.“ №* и за осъждане на ответника да му предаде собствеността и владението върху имота на следните предявени основания: получен като дял от договор за съвместна дейност от 06.02.2004г. и евентуално придобит на основание чл.79 ЗС по давност, както и искът за осъждане на общината за сумата от 50 000 лв., представляваща направени от ищеца подобрения в имота и за признаване право на задържане на същия до заплащане на претендираните подобрения в размер на стойността на цялата постройка.

В жалбата се оспорва изводът на съда, че договорът за съвместна дейност от 06.02.2004г. не е договор за гражданско дружество по чл.357 и сл. ЗЗД, а е възмезден ненаименуван договор, който не е породил вещноправно действие, поради нищожност по чл.26, ал.1 ЗЗД –нарушение на закона, с оглед липсата на тръжна или конкурсна процедура съобразно чл.37, ал.1 ЗОБС, поради което не е направил ищецът (съ)собственик на процесния

павилион. Сочи се, че нито основанийето /причината, каузата/ на сделката противоречи на закона, нито предметът и е забранен от закона. За сключването на такъв договор не се изисква предварително решение на общинския съвет, както и провеждането на търг или конкурс. Дори и да включва елементи на договор за учредяване на суперфициарна собственост върху общински имот, сам по себе си не може да се цени като договор за учредяване на право на строеж, поради което чл.37 ЗОБС не е единствено относимия текст към спора, а следва да намери приложение чл.359, ал.1 ЗЗД – придобитото „за дружеството“ автоматично става обща собственост на съдружниците. Освен това, Общински съвет Несебър е взел решение, с което е одобрил проекта на договора за съвместна дейност и е била проведена конкурсна процедура, като победител за строително петно № 7 е обявен ищецът и в съответствие с този резултат е бил сключен договорът за съвместна дейност. Въззивникът заключава, че процесният договор, макар да не е било необходимо предвид неговата характеристика, се явява сключен при спазване на необходимите предпоставки, ако той съставляваше договор за разпореждане с вещни права на общината, с оглед изцяло завършен сложният фактически състав за валидно разпореждане с недвижим имот на общината и е породил вещноправен ефект – с него общината е внесла в обща собственост /не за общо ползване/ общински имот и е учредила в полза на съдоговорителите право на строеж върху собствените си ид. части от имота, като в последствие павилионът е станал обща собственост на съдружниците на основание чл.93 ЗС и чл.359, ал.1 ЗЗД. По отношение на чл. 13 от договора за съвместна дейност е заявено, че същият не касае предоставяне за срочно 15-годишно ползване на съответния търговски обект, а предвижда разпределение на ползването на обектите по смисъла на чл. 30-36 ЗС, което не влияе на принадлежността на правото на суперфициарна собственост. Общата собственост на процесния павилион въззивникът обосновава и с необходимостта от печалба от дейността на дружеството за всеки от съдружниците, като друга печалба по смисъла на чл.261 ЗЗД, освен обектите по чл.1 от договора не се откриват в неговите клаузи. Досежно второто предявено основание на иска за собственост е посочено, че идеална част от процесния поземлен имот при сключването на договора за съвместна дейност е бил собствен на трето лице – „Черноморски риболов“ ЕАД, поради което в тази част ищецът е установил добросъвестно владение по смисъла на чл.70, ал.1 ЗС, продължило пет години, което води до придобиване на собствеността по давност, съгласно чл.79, ал.2 ЗС. На последно място са изложени възражения по отхвърления иск за подобрения, предявен при условията на евентуалност, по който според въззивника първата инстанция неправилно е приела, че претендирането на въпросните подобрения като извършени от добросъвестен владеец, изключва възможността за присъждането им като извършени от недобросъвестен владеец. Цитирана е съдебна практика. Направено е искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявените искове да бъдат уважени, в едно с присъждане на

съдебните разноси.

В отговор на въззивната жалба, Община Несебър оспорва същата като неоснователна. Според общината, договорът за съвместна дейност не е продължение на процедурата по открит със заповед на кмета от 26.08.2003г. конкурс за учредяване право на строеж, тъй като конкурсът е прекратен със заповед от 09.12.2003г. Отрича се общата собственост върху терена по силата на процесния договор, тъй като според чл.358, ал.2, изр.2 ЗЗД обща собственост върху вещь възниква само, ако това е заявено категорично и изрично. Разпоредителните действия не следва да се предполагат при липсата на изрично волеизявление. Оспорен е доводът във въззивната жалба за валидност на договора за съвместна дейност. По отношение на претендираната придобивна давност е посочено, че разглеждането на това основание за собственост е безпредметно и недопустимо, тъй като е спрямо трето лице, което не е страна по делото.

Жалбата е подадена в срок от надлежно легитимирана страна против подлежащ на обжалване съдебен акт, което сочи на допустимост.

След съвкупната преценка на становищата и доводите на страните, събраните по делото доказателствата и с оглед предвиденото в закона, съдът намира следното:

С обжалваното решение Бургаският окръжен съд е отхвърлил предявените от ЕТ „Янаки Досев“, гр.Н., против Община Несебър осъдителен иск за собственост по чл.108 ЗС по отношение на процесния „рибен павилион №7“ на заявените основания – като получен дял по договор за съвместна дейност от 06.02.2004г., евентуално по силата на придобивна давност, както и иска за сумата от 50 000 лв., представляваща направени от ищеца подобрения в имота и признаване право на задържане на същия до заплащане от страна на ответника на стойността на претендираните подобрения в размер на стойността на павилиона. За да постанови този резултат, съдът е приел, че сключеният между община Несебър и 19 лица, включително ищеца, договор от 06.02.2004г. за съвместна дейност не е договор за гражданско дружество, с оглед липсата на обща стопанска цел, а има белезите на двустранен договор с насрещни права и задължения на страните – общината и 19 лица, наричани в договора „страна втора“, като липсва уговорка за придобиване на собственост върху земята, още по-малко върху изградените постройки, които са предоставени за срочно ползване. Въпросният договор е нищожен, поради противоречие със закона в чл.37, ал.1 ЗОБС, предвиждащ търг или конкурс за отстъпване право на строеж върху недвижим имот. Процесният павилион не е придобит и по давност по отношение на общината, поради въведен мораториум за придобиване по давност на вещь, държавна или общинска собственост. Претенцията за заплащане на стойността на павилиона, като подобрение в чужд имот е приета за неоснователна, тъй като ищецът няма качеството на добросъвестен владеец, а твърдения за качеството на недобросъвестен владеец и свързаните с него възможности, както и за връщане равностойността на имота на основание чл.57 ЗЗД, са заявени едва с

писмената защита и не подлежат на разглеждане.

Така постановеното решение, преценено служебно съобразно изискванията на чл.269 ГПК, настоящата инстанция намира за валидно и допустимо. Съдебният акт е произнесен от законен състав на компетентния съд по надлежно предявен и допустим иск и при редовно развитие се исково производство.

По правилността на решението:

Съгласно разпоредбата на чл.108 ЗС, собственикът може да иска своята вещ от всяко лице, което я владее или държи, без да има основание за това.

От фактическа страна безспорно е по делото, че с договор от 06.02.2004г. за съвместна дейност, сключен между община Несебър, представлявана от кмета на общината, от една страна и 18 фирми, включително ЕТ „Янаки Досев“, гр.Н. и едно физическо лице от друга страна, наричана за краткост „страна втора“, е декларирано, че страните обединяват усилията си за организиране и реализация на съвместна дейност по: а/ организацията, строителството и експлоатацията на едноетажни обслужващи постройки за КОО в УПИ I-9040, 701, в кв.105 по плана на гр. Несебър /стара част/, б/ изграждане на цялостна вертикална планировка, подмяна на канализацията в имота, в/ изграждане на трафопост и ел. инсталация, обслужващи имота, г/ изграждане на обществена тоалетна, благоустрояване и хигиенизиране на имота, д/ изграждане на комплекс „Рибна борса“ в същия имот и околновръстен път, като за тази цел създават гражданско дружество по чл.357 ЗЗД за срок до изграждането на обектите по договора и приемането им с разрешение за ползване. Страните са се задължили да постигнат горната цел чрез координация, сътрудничество, разработване на обща стратегия и разпределение на функциите и задачите. Общината се е задължила да внесе в дружеството собствения си горепосочен недвижим имот на площ от 6 744,42 кв.м., да предостави проектите за изграждане на обектите, визирани в горните б. „б“, „в“, „г“ и „д“, а задълженията на страна втора са да извърши за своя сметка, по одобрени и съгласувани с общината проекти, изграждането на едноетажни обслужващи постройки /за КОО/ в имота, както и да финансира изграждането на обектите, визирани в б.„б“, „в“, „г“ и „д“. Имуществото на дружеството се състои в дялови вноски, внесени в пари, вещи и имоти, както и придобитото от дейността, като внесените пари, заместими вещи и употребими такива са общи на съдружниците, а останалите са за общо ползване, като внеслият ги съдружник запазва правото си на собственост върху тях. Дяловете на съдружниците са: на общината – правото на собственост върху недвижимия имот на стойност 800 000 лв., равняващ се на 18 дяла; на страна втора – средствата за изграждане на обектите, при авансова вноска за всеки от този страна е 20 000 лв., платима в 3-дневен срок по сметка на дружеството в офис на ТБ „Биохим“ АД- гр.Несебър, с която сума ще се изградят обектите, които ще се предоставят на общината в завършен вид и на павилионите в „груб строеж“. Всеки от съдружниците от страна втора има един дял. Съгласно чл.13 от договора, след прекратяване

дейността на дружеството, собствеността върху земята и върху посочените в б.,б“, „в“, „г“ и „д“ обекти остават в собственост на община Несебър, а обектите по б.,а“ се предоставят за ползване на съдружниците – фирми и физически лица безвъзмездно за срок от 15 години, в едно с прилежащите към тях територии, определени с отделна скица, при изрично посочено в договора разпределение, като ищецът ЕТ „Янаки Досев“ е предвидено да ползва павилион № 7.

Не се спори, че договорените едноетажни постройки за КОО са били изградени и въведени в експлоатация поетапно, като за процесния павилион №7 това е станало на 16.09.2004г.

С протокол № 6 от 03.12.2005г. общото събрание на гражданско дружество „Пристанище-юг“, е взело решение за прекратяване на същото, считано от 03.12.2005г., поради изпълнение на целите при условия: 1. община Несебър да актува всички обекти, предмет на договора като своя собственост; 2. фирмите-съдружници, участвали в изграждането на обектите запазват право на ползване за срок от 15 години, считано от 15.10.2004г., като след изтичане на срока общината влиза във владение и ползване на тези обекти без дотогавашните ползватели да имат никакви претенции към нея; 3. ползвателите могат да демонтират от обектите тези вещи от оборудването, които не са здраво закрепени и функционално свързани с характеристиката на обекта. Протоколът е подписан от страните, включително от ищеца ЕТ „Янаки Досев“. Съдържанието на протокола категорично сочи, че се касае за проведено общо събрание на страните по договора от 06.02.2004г.

След изтичане на 15- годишния срок за ползване на договорените търговските обекти, същите са предадени от ползвалите ги страни по процесния договор, с изключение на ищеца.

В хода на делото пред първата инстанция, видно от протокол от 10.07.2020 г. за приемане и предаване на обект, спорният павилион №7 е предаден доброволно от управителя Янаки Досев, предвид допуснатото предварително изпълнение на заповед № 489/20.05.2020 г. на кмета на община Несебър, потвърдено с определение № 8482/30.06.2020г. на ВАС.

При горните безспорни фактически обстоятелства, настоящата инстанция стига до извода за неоснователност на предявения осъдителен иск за собственост по чл.108 ЗС на основание приложения по делото договор между община Несебър и 19 лица, от които 18 търговски фирми и едно физическо лице. По делото не се установява активната легитимация на ЕТ „Янаки Досев“ като собственик на претендирания търговски обект.

Процесният договор от 06.02.2004 . няма характеристиките на договор за гражданско дружество по 357 ЗЗД, съгласно който с договора за дружество две или повече лица се съгласяват да обединят своята дейност за постигане на една обща стопанска цел. Текстът регламентира многостранна сделка, при която липсва насрещност на задълженията на страните. Волеизявленията на участниците в договора за гражданско дружество не са насочени към създаване на взаимни права и задължения, а са за еднотипни права и

задължения, т.е. изявленията на съдружниците са успоредни и са насочени към една цел. Многостранныят характер на този вид сделка е предпоставка основанието, целта, поради което се пристъпва към сдружаване, да е една и съща за всички съдружници – постигане на стопанската цел, която са си поставили.

В случая липсва общо за страните основание, обща за постигане стопанска цел по процесния договор. Налице са договорени насрещни престации между изрично посочените две страни по сделката в лицето на общината от една страна и другите 19 лица от „страна втора“, а именно общината предоставя безвъзмездно право на ползване на лицата от „страна втора“ на общински терен и предвидените за изграждане върху него търговски обекти за срок от 15 години, срещу изграждането от насрещната „страна втора“ за своя сметка на въпросните обекти и съответната инфраструктура, благоустрояване и хигиенизиране на имота, които след изтичане срока на ползване оставал собственост на общината. Очевидно, касае се за двустранен, ненаименован, възмезден договор, в каквато насока е и изводът на първоинстанционния съд.

Но дори хипотетично да се приеме, че договорът от 06.02.2004г. е договор за гражданско дружество по чл. 357 ЗЗД, то изградените търговски обекти /включително процесния павилион №7/, построени за сметка на участвалите в „страна втора“ лица, не са придобити за дружеството и не са станали обща собственост на съдружниците, съобразно предвиденото в чл.359, ал.1 ЗЗД. Това е така, тъй като теренът, съставляващ УПИ I-9040, 701, в кв. 105 по плана на гр. Несебър, не е обща собственост на съдружниците. Съгласно чл.358, ал.2 ЗЗД, само внесените пари, заместими вещи и вещи, които се унищожават чрез употреба, са обща собственост на съдружниците. Всяка друга вещ, каквато се явява недвижимият имот, се счита внесена за общо ползване, ако не е уговорено друго. Видно от процесния договор, чл.5, общината е внесла в дружеството собствения си УПИ, без да е уговорено придобиване на имота в обща собственост на съдружниците, което означава, че той се счита внесен за общо ползване. В този смисъл са договорните клаузи в раздел „Имущество“, като в чл.10 е посочено, че внесените в дружеството вещи, извън пари, заместими и потребими вещи, се считат за общо ползване, като внеслият ги съдружник запазва правото си на собственост върху тях, а в чл.13 е предвидено след прекратяване дейността на дружеството, собствеността върху земята да остане собственост на общината. Следователно, процесният УПИ е внесен от община Несебър за общо ползване от съдружниците, не е станал тяхна обща собственост, а е останал собствен на общината. Изградените върху имота постройки за КОО, при липсата на учредено право на строеж на участващите в „страна втора“ лица, по силата на приращение, на основание чл.92 ЗС са придобити в собственост от общината - собственик на земята. За същите е договорено да се предоставят за ползване на съдружниците – фирми и физически лица, безвъзмездно за срок от 15 години, при договорено разпределение.

Обстоятелството, че в чл.13 от договора не е изрично посочено, че изградените търговски обекти остават собственост на общината, не може да изключи приложението на института на приращението като способ за придобиване на собствеността. За да стане това, разпоредбата на чл.92 ЗЗД предвижда да е установено друго, каквото в случая липсва – нито е отстъпено право на строеж на съответните съдружници, нито е договорено въпросните постройки да се придобият в собственост от изградили ги за своя сметка съдружници. Тъкмо напротив, при изричната клауза за предоставяне ползването на обектите за определен срок, категорично се извежда волята на страните общината да предостави собствените си търговски обекти за ползване на останалите съдружници.

На последно място, процесният договор за съвместна дейност, с който общината е предоставила на останалите страни по договора право на ползване върху недвижим имот – частна общинска собственост, представляващ общински терен и изградени върху него постройки за КОО, включително на ищеца ЕТ „ Янаки Досев“ – павилион №7, е нищожен на основание чл.26, ал.1, предл. 1 ЗЗД като противоречащ на закона, конкретно на чл. 39 ЗОБС. Съгласно посочената разпоредба, в действащата към 06.02.2004г. редакция, право на ползване върху недвижим имот - частна общинска собственост, се учредява по решение на общинския съвет след проведен търг или конкурс при условия и по ред, определени с наредбата по чл.8, ал.2 за срок до 10 години със заповед на кмета на общината. С наредбата се определя в кои случаи правото на ползването се учредява със заповед на кмета на общината без решение на общинския съвет. С решението на общинския съвет, съответно със заповедта на кмета се определя начинът на учредяване на правото на ползване - възмездно или безвъзмездно. Когато правото на ползване се учредява възмездно в решението, съответно в заповедта се посочва и цената. Въз основа на решението на общинския съвет, съответно заповедта, кметът сключва договор. Очевидно, процесната сделка е сключена в нарушение на Закона за общинската собственост, при липсата на решение на общинския съвет, без проведен търг или конкурс и при несъобразяване с другите нормативни изисквания. Като противоречащ на закона, договорът е нищожен на основание чл.26, ал.1, предл. 1 ЗЗД.

Несъстоятелно е позоваването на откритата със заповед № 738/26.08.2003 г., на основание чл.37, ал.1 ЗОС и чл.48, ал.3 от Наредба № 5 на Общински съвет-Несебър, и незавършена процедура за провеждане на конкурс за учредяване право на строеж за търговските обекти, за които в последствие е сключен договорът за съвместна дейност. Крайната заповед по конкурса, с която са обявени спечелилите участници, в хода съдебно производство по нейното обжалване, е била отменена от издалия я административен орган, поради нарушения в процедурата. Подписаният по-късно договор за съвместна дейност сочи на различен предмет на облигационната връзка, на различно правно основание и ред на сключване. Поради това, същата не може да бъде приета като продължение на

незавършената конкурсна процедура и поради това непротиворечаща на закона в чл. 37, респективно чл.39 ЗОБС.

При изложените съображения, процесният договор за съвместна дейност не обосновава придобиване в собственост на договорените за изграждане търговски обекти от лицата, включени в „страна втора“ по сделката, включително не е довел до право на собственост в полза на ищеца ЕТ „Янаки Досев“ върху претендиращия павилион №7 като получен съгласно чл.359 ЗЗД в дял, на основание договор за гражданско дружество. Предявеният иск за собственост по чл.108 ЗС на това основание е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Собствеността върху процесния търговски обект е предявена при условията на евентуалност и на основание придобивна давност по чл.79 ЗС, съгласно който правото на собственост върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години. Владението е упражняване на фактическа власт върху вещ, която лицето държи като своя /чл.68, ал.1 ЗС/.

В случая е налице първият обективен елемент от фактическия състав на владението. Ищецът е упражнявал фактическа власт върху претендиращия павилион №7 в продължение на повече от 10 години. Липсва, обаче, субективният елемент – държане на имота като свой. В изпълнение на чл.13 от процесния договор от 06.02.1004 г., павилионът е предоставен от община Несебър на ищеца за ползване за определен срок, възмездно, срещу извършеното за негова сметка строителство, т.е. държането на обекта е започнало и осъществено от ЕТ „Янаки Досев“ не за себе си, а за друго лице на общината. Доказателства в тази насока са и приложените по делото заповеди за категоризация на търговския обект-бистро, наречен „Морски вълк“, от 04.09..2008 г. и от 02.09.2016 г. /л. 236 и л. 259/, въз основа на които се издава категорийна символика, включваща удостоверение и отличителен знак-табела, където изрично е записано, че собственик на обекта е община Несебър. Липсват доказателства ищецът от определен момент нататък да е манифестира пред собственика промяна в основанието на държането, от такова за общината в държане за себе си като собственик. Досев не е отправял изрично изявление в тази насока, нито е извършил фактически действия, които по смисъл и съдържание да отричат и собствеността на общината. Не съставляват такива действия констатираните от вещното лице по изслушаната пред първата инстанция съдебно-техническа експертиза отклонения от първоначално одобрения архитектурен проект, които се отнасят до незначителни вътрешни преустройства във връзка с експлоатацията на обекта, удължаване стрехата на чардака и монтирана подвижна витринна алуминиева дограма. Още повече, че липсват доказателства кога са извършени въпросните преустройства, което изключва установяване на началния момент на своене на имота, обосноваващо започнало владение. Намерение за държане на процесния павилион от ищеца като собствен категорично не е бил налице, предвид публично оповестената в

обекта чрез задължителна категорийна символика, включваща удостоверение и отличителен знак-табела, сочещи като собственик община Несебър.

Заявеното от свидетелите Д. П. и А. М., че Я. Д. винаги се представял пред тях като собственик на процесния търговски обект, не разколебават горните изводи. Изявление за промяна на основанието за упражняване на фактическата власт пред други лица не е достатъчно, нужно е то да е отправено и да е достигнало до знанието на собственика.

Освен това, в сочения от ищеца давностен срок законът изключва възможността да се придобие по давност вещ, която е държавна или общинска собственост, каквато е процесният павилион, поради въведения през 2006 г. в Закона за собствеността мораториум, удължаван през годините и действал до отпадането му по силата на Решение № 3 от 24.02.2022г. на КС на РБ, три дни след публикуването му в ДВ, бр. 18 от 2022г.

От гореизложеното, следва изводът, че процесният павилион не е придобит в собственост от ищеца и на основание придобивна давност. Поради това, предявеният осъдителен иск за собственост на имота, като придобит по силата на давностно владение, е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Неоснователен е доводът във въззивната жалба, че теренът, върху който е изграден претендираният търговски обект е бил отчасти собственост на трето лице – „Черноморски риболов“ ЕАД и по отношение на този собственик придобивна давност в полза на ищеца е текла, което обосновава придобиване в собственост принадлежащите на това трето лице идеални части. Право на собственост по давност по отношение на посоченото трето лице не е предмет на предявения от ищеца по настоящото дело иск. Въпросното трето лице не е страна по настоящия спор, поради което е недопустимо произнасяне на съда в тази насока.

При горния резултат, подлежи на разглеждане евентуалният иск по чл. 72 ЗС за заплащане на сумата от 50 000 лв., представляваща извършени от ищеца, като добросъвестен владеец, подобрения в процесния търговски обект, общинска собственост, състоящи се в строителството на постройката изцяло. Както бе посочено по-горе, ищецът няма качеството на владеец на имота. Същият е получил възмездно ползването му от собственика в лицето на Община Несебър и е стопанисвал обекта като държател. В това си качество, ЕТ „Янаки Досев“ не може да иска заплащане на подобрения, както на основание чл.72 ЗС като добросъвестният владеец, така и на основание чл.74 ЗС като недобросъвестен владеец. Искът за присъждане на претендираната сума за извършени подобрения в общинския имот е неоснователен и следва да бъде отхвърлен, в едно с претенцията за признаване право на задържане на имота до заплащане на сумата.

Като е стигнал до същите изводи и е постановил отхвърлително решение за предявените от ЕТ „Янаки Досев“ искове, първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което е обосновано от доказателствата по делото и съобразено с приложимия закон. В същото са изложени

пространни и задълбочени мотиви, към които, в съвпадащата им част с изложените по-горе, настоящата инстанция за пълнота на изложението препраща, съобразно предвиденото в чл.272 ГПК.

Водим от горните съображения, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 279 от 20.08.2021г., постановено по гр.дело №903/2020г. на Бургаския окръжен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____